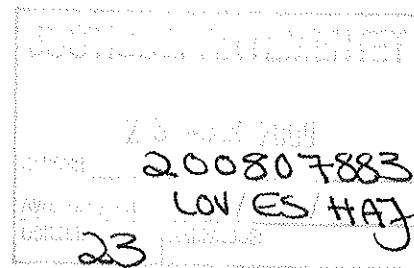

POLITIJURISTENE

Justisdepartementet
Lovavdelingen
Postboks 8005
0030 Oslo

Sendes også på e-post til;
postmottak@jtd.dep.no

Deres referanse
200807883 ES
MVO/HAJ/bj

Vår referanse
PEL/cg

Dato
Tirsdag 3. februar 2009

Kopi; Riksadvokaten,
Politidirektoratet

Høring – rapport ”Etterkontroll av reglene om strafferettslig utilregnelighet, strafferettslige særreaksjoner og forvaring.” Frist 1. april 2009

Høringssvar fra Politijuristene

Reglene om særreaksjoner trådte i kraft 1. januar 2002. For særreaksjonene dom på forvaring og dom på tvungen omsorg er det utarbeidet forskrifter for gjennomføringen. For særreaksjonen dom på tvungent psykisk helsevern er det ikke utarbeidet detaljerte regler for gjennomføringen. Dette har budt på store utfordringer både for påtalemyndigheten og psykiatrien. Politijuristene mener det er denne reaksjonen som representerer de største utfordringene pr. i dag.

1. Tilregnelige lovbreakere – forvaring

1.1 Progresjon i straffegjennomføringen

Departementet ber om synspunkter på om det bør opprettes enheter i hver av de seks kriminalomsorgsenhetene for utslusing av forvaringsdømte. Enhetene vurderes etablert i samråd med IlA.

Politijuristene støtter dette forslaget. Det er behov for overgangsordninger i forbindelse med prøveløslatelse. Uten dette kan overgangen fra institusjonslivet i forvaringsanstalten bli for brå. Det er samtidig behov for å desentralisere utslusingen slik at ikke alle forvaringsdømte sluses ut til et liv i Oslo og omegn.

1.2 Godtgjørelse til juridisk bistand ved begjæringer om prøveløslatelse

Den forvaringsdømte har krav på å få dekket utgifter til juridisk bistand når begjæring om prøveløslatelse bringes inn for retten. For øvrig skal det ha oppstått tvil om i hvilket omfang den forvaringsdømte kan få dekket utgifter til retts hjelp i forbindelse med begjæring om prøveløslatelse.

Politijuristene mener det bør utvises varsomhet med å utvide adgangen til å få dekket utgifter til advokathjelp. Videre mener Politijuristene at forvaringsdømtes rett til dekning av advokatutgifter ikke bør være videre enn soningsfangers rett til det samme ved søknad om prøveløslatelse.

2. Utilregnelige lovbreakere – overføring til tvungent psykisk helsevern

2.1 Nasjonal koordineringsenhet

Politijuristene støtter forslaget om å etablere en nasjonal koordineringsenhet.

Da særreaksjonene ble innført i 2002 fantes det ikke noe system for håndtering av dom på tvungent psykisk helsevern. I Helse Øst ble ansvaret for ordningen delegert til ulike helseforetak. Det fantes ingen oversikt over antallet dømte eller behandlingssted. Dette var klart utilfredsstillende. Etter hvert ble det opprettet en koordineringsenhet på Regional sikkerhetsavdeling. Koordineringsenheten fikk ansvaret for å være bindeledd mellom helsevesenet og påtalemyndigheten og lage prosedyrer for hvordan dom på tvungent psykisk helsevern skulle praktiseres.

Etablering av koordineringsenheten i Helse Øst var etter Politijuristenes oppfatning et helt nødvendig tiltak. Derfor støtter vi forslaget om at det skal etableres en nasjonal koordineringsenhet. Den nasjonale enheten bør etableres etter samme lest. Siden Helse Sør/Øst har ca. 50 pst av alle sakene, vil det antakelig være mest hensiktsmessig å la den regionale koordineringsenheten få et nasjonalt ansvar. Politijuristene antar imidlertid at den nasjonale koordineringsenheten formelt bør opprettes ved lov og støtter forslaget til ny § 5-2a.

Den regionale koordineringsenheten har i samråd med påtalemyndigheten utarbeidet prosedyrer for dom på behandling som revideres fortløpende ettersom det erverves ny erfaring på området. Koordineringsenheten avholder jevnlige møter med påtalemyndigheten og andre aktører på feltet der prosedyrer og aktuelle problemstillinger blir gjennomgått. Det er slik Politijuristene ser det, viktig at den tette dialogen mellom koordineringsenheten og påtalemyndigheten fortsetter. Helsevesenets prosedyrer på dette feltet henger nært sammen med påtalemyndighetens egne prosedyrer for å overholde frister og ivareta påtalemyndighetens kontrolloppgaver.

Den nasjonale koordineringsenheten må sikres ressurser til å drive veiledning om særreaksjonen dom på tvungent psykisk helsevern for de institusjonene/poliklinikkene som behandler de dømte. Det er fortsatt mangel på erfaring på dette området i institusjoner som skal ta i mot en domfelt, og de har derfor behov for råd og veiledning. I dag er det tilfeldig hvem som gir slike råd, og i mange tilfeller er det påtalemyndigheten (politijurist eller statsadvokat) som svarer på spørsmål fra institusjonene. Dette er positivt i den forstand at det opprettes dialog mellom påtalemyndigheten og helsevesenet vedrørende enkeltpersoner, men det kan også være litt for tilfeldig i og med at det er mange personer i påtalemyndigheten som behandler slike saker. Hver enkelt påtalejurist har ikke nødvendigvis et bredt erfaringsgrunnlag. Slik sett er det behov for kompetanse og kontinuitet i veiledningen. Typiske temaer som helsevesenet tar opp er

- utgang og permisjoner og om dette skal meldes til påtalemyndigheten
- utenlandsreiser i behandlingsoyemed (typisk: handletur til Sverige)
- hva som kreves av opplegg og begrunnelse i et vedtak etter § 4-10 når den domfelte skal overføres til tvungen behandling uten døgnoophold
- hva som bør tas med i årlige statusrapporter

For at den nasjonale koordineringsenheten skal kunne ivareta sine oppgaver er det helt nødvendig at den får adgang til å opprette et personregister over de dømte. Politijuristene mener dette bør lovfestes. I lengden er det utilfredsstillende at registeret er avhengig av fortsatt konsesjon fra Datatilsynet.

Registeret bør gi helsetjenesten datagrunnlag for planlegging av helsetilbudet til de domfelte, men også gi behandlingsapparatet opplysninger som kan bidra til at samfunnsvernet blir ivaretatt på best mulig måte. Samtidig må registeret inneholde oversikt over hvor de dømte befinner seg, ansvarsforhold osv. I tillegg til opplysningene som er nevnt i høringsbrevet, bør registeret inneholde opplysninger om hvilke straffebud domfelte er dømt for å ha overtrådt i psykotisk tilstand og informasjon om eventuelle fornærmede eller etterlatte i straffesaken som bør varsles dersom domfelte oppholder seg i nærområdet deres uten følge.

Politijuristene mener registeret også bør kunne levere data til forskning. Det er svært viktig å trekke lærdom av de erfaringer helsevesenet og påtalemyndigheten har i slike saker både for å kunne håndtere tilsvarende saker bedre og for å kunne forebygge alvorlig kriminalitet begått i psykotisk tilstand. Kunnskap om rus, diagnoser, atferd, behandling, alder, bakgrunn m.m. for personer som er dømt til behandling, vil kunne gi viktige bidrag til slik forskning.

Politijuristene støtter forslagene til ny § 5-2b og mener at reglene om registeret bør plasseres i kap. 5 i lov om psykisk helsevern og ikke i helseregisterloven. Formålet med dette registeret tilsier at det forankres i psykisk helsevernloven sammen med de øvrige bestemmelsene om dom på tvungent psykisk helsevern.

For å åpne for at opplysningene i registeret kan brukes i forskningsøyemed og under henvisning til helseregisterloven § 8, foreslår vi at §5-2b siste ledd gis følgende utforming:

Departementet kan gi forskrifter om registeret, herunder om opprettelsen, behandlingsansvaret, forskning, statistikk og hvilke opplysninger som skal registreres.

2.2 Opplysninger fra helsepersonell – regler om taushetsplikt

Politijuristene støtter forslaget om en bestemmelse om unntak fra taushetsplikten i saker om dom på tvungent psykisk helsevern og tvungen omsorg. I høringsbrevet er dette drøftet i forhold til påtalemyndigheten og den nasjonale koordineringsenheten. Politijuristene vil peke på at dette i like stor grad gjelder overfor sakkyndige som skal foreta en uavhengig vurdering av om særreaksjonen bør opprettholdes, jf. straffeprosessloven § 165 og domstolen. Den sakkyndige vil ha behov for å gå gjennom alle journalnotater som ligger til grunn for statusrapportene som den faglig ansvarlige utarbeider. Poenget med å bruke en sakkyndig til å vurdere om reaksjonen skal opprettholdes er å sikre en uavhengig vurdering. Da må den sakkyndige ha tilgang til all informasjon om domfelte, og ikke bare informasjon som "siles" av behandlingsinstitusjonen. Det samme gjelder domstolen som skal avgjøre om særreaksjonen skal opprettholdes.

Selv om behandlingsinstitusjonen har et klart ansvar for å ivareta samfunnsvernet, vil behandlere først og fremst se på domfelte som en pasient som har krav på behandling, mens påtalemyndighetens fokus primært vil være rettet mot samfunnsvernet. Det vil kunne være nyanseforskjeller i

oppfatningen av episoder under behandlingsforløpet. For eksempel kan behandlingsapparatet anse mindre utageringer, voldelig atferd, verbale trusler og lignende som bagateller i et ellers vellykket behandlingsforløp, mens påtalemyndigheten kan vurdere dette som risikoatferd som taler for å opprettholde særreaksjonen. Det er viktig at påtalemyndigheten og den sakkyndige sikres fullstendig informasjon om domfeltes atferd, enkeltepisoder og lignende som kan belyse behovet for fortsatt særreaksjon.

Politijuristene mener det ikke kan trekkes noe skille mellom behovet for informasjon når spørsmålet om opprettholdelse av dom på tvungent psykisk helsevern skal vurderes og når vedtak som kan påklages, skal behandles. Påtalemyndigheten har en rolle på alle stadier under gjennomføringen og må sikres informasjon om domfelte for å kunne fylle denne rollen. Påtalemyndigheten kan til enhver tid beslutte at dom på tvungent psykisk helsevern skal opphøre, jf. straffeloven § 39 b siste ledd, og dette forutsetter at påtalemyndigheten har tilgang til informasjon om behandlingen av domfelte. Det samme gjelder ved overføringsvedtak der påtalemyndigheten har klagerett.

Politijuristene har ikke innvendinger til de foreslåtte paragrafene, men viser til at sakkyndige og domstolen også må omfattes av den gruppen som unntaket gjelder for. Den sakkyndige blir oppnevnt av retten, og kan ikke anses å omfattes av unntaket for påtalemyndigheten. Den faglig ansvarlig må kunne forklare seg fritt for domstolen. I forslaget til ny § 5-6 a i psykisk helsevernloven bør sakkyndige og domstolen legges til i første ledd der påtalemyndigheten er omtalt.

Politijuristene er videre enig i at det må gjøres unntak for taushetsplikten overfor den nasjonale koordineringsenheten. Hvorvidt det i ny § 5-6 b skal inntas regler om at påtalemyndigheten skal informere den nasjonale koordineringsenheten blir i hovedsak et praktisk spørsmål. Slik vi ser det, kan det være hensiktsmessig å samle reglene om gjennomføringen av dom på tvungent psykisk helsevern i kapittel 5 i psykisk helsevernloven.

Særlig om overføringsvedtak

Politijuristene vil utenom høringsbrevets foringer vise til noen særskilte erfaringer vedrørende overføringsvedtak. Vår erfaring er at domfelte som har begått meget alvorlig voldskriminalitet, som for eksempel drap, temmelig raskt får stor grad av frihet. I løpet av det første året kan de få utgang uten følge og permisjoner, og før tre år er gått er flere av dem flyttet til tilsynsbolig med tvungen behandling uten døgnopphold på en psykiatrisk poliklinikk. Utganger og permisjoner er ikke gjenstand for klage, mens overføring mellom behandlingsnivåer er.

Det er pr. i dag uklart om påtalemyndighetens klagefrist er tre uker, jf. forvaltningsloven, eller én uke, jf. psykisk helsevernloven § 4-10. Det er nødvendig å få avklart hvor lang fristen skal være. Politijuristene er av den klare oppfatning at en klagefrist på én uke gjør klageadgangen nærmest illusorisk for påtalemyndigheten som må forholde seg til et stort antall saker og ikke alltid rekker å gjøre de undersøkelser som er nødvendig.

Overføringsvedtak blir i liten grad påklaget, og klager fører sjelden fram. Samtidig er det registrert bekymring i påtalemyndigheten for om poliklinisk behandling i alle tilfeller sikrer samfunnsvernet godt nok. Påtalemyndigheten har imidlertid ikke helsefaglig kompetanse og er derfor ikke alltid i stand til å vurdere om den skisserte oppfølgingen faglig sett er god nok.

I ett tilfelle har påtalemyndigheten bedt den sist oppnevnte sakkyndige om å vurdere om det foreslåtte opplegget for overføring til tvungen behandling uten døgnopphold var tett og godt nok til raskt å avdekke eventuelt rusmisbruk, eventuell seponering av medisiner og eventuelt tilbakefall til psykose. Den sakkyndige ble betalt av politiet og fungerte således som sakkyndig for påtalemyndigheten. Den sakkyndige var kritisk til deler av opplegget og foreslo konkrete endringer som påtalemyndigheten fulgte opp under klagebehandlingen. Dette nevnes for å illustrere at også påtalemyndigheten i noen grad arbeider med å definere sitt ansvarsområde og sin rolle på dette området der det er behov for kunnskap om håndtering av farlige personer med alvorlige psykiske lidelser. Den rettsmedisinske kommisjon har i nyhetsbrev nr. 20 fra desember 2008 for øvrig nevnt bruk av sakkyndig for påtalemyndigheten som en mulighet. Da dette vil være kostnadskrevenende for politidistriktene, er det grunn til å tro at det kun unntaksvis vil bli benyttet sakkyndige i forbindelse med overføringsvedtak med mindre det blir gitt klare føringer om at dette bør gjøres.

2.3 Ruskontroll

I mange særreaksjonssaker er rusmisbruk en del av årsaksbildet. Ruskontroll vil i mange tilfeller være et helt nødvendig virkemiddel for å kontrollere at domfelte ikke faller tilbake til rusmisbruk. Urinprøver bør tas hyppig, ikke minst når domfelte er skrevet ut av institusjon og følges opp poliklinisk.

Det at det er usikkerhet rundt tolkningen av adgangen til å ta urinprøve av domfelte, tilsier at dette blir klargjort i kapittel 5.

3. Utilregnelige psykisk utviklingshemmete lovbrøtere – tvungen omsorg

3.1 Underretning etter straffeprosessloven § 147 a

Politijuristene er enig i at straffeprosessloven § 147 a, slik den er formulert og blir praktisert, er lite hensiktsmessig. Vi er imidlertid usikre på om den foreslåtte endringen gjør bestemmelsen bedre egnet.

Når de sakkyndige konkluderer med at observanden er utilregnelig og det blir tatt ut tiltalte med forbehold om å nedlegge påstand om dom på tvungent psykisk helsevern eller tvungen omsorg, vil de sakkyndige bli stevnet som sakkyndige under hovedforhandlingen. Dette må regnes som tilstrekkelig varsel til de sakkyndige. Ytterligere varsel om at det er tatt ut tiltale synes unødvendig. Det er derfor unødvendig å lovfeste at påtalemyndigheten skal varsle de sakkyndige om saker der det kan bli nedlagt påstand om særreaksjon etter straffeloven § 39 eller § 39 a.

Politijuristene mener det bør være tilstrekkelig at påtalemyndigheten underretter den nasjonale koordineringsenheten og fagenheten om særreaksjonstiltaler. Samtidig kan den rettspsykiatriske erklæringen oversendes forutsatt at de sentrale enhetene kan gjøre bruk av denne forut for dommen. Alternativt kan de få den sakkyndige utredningen sammen med dommen og kopi av personaliadokumenter slik som i dag.

Politijuristene anser det også hensiktsmessig at den nasjonale koordineringsenheten tar kontakt med de sakkyndige for å få deres råd om hvilken institusjon tiltalte bør plasseres i. Det er vanskelig å se

for seg at de sakkyndige ellers vil gi kunne gi råd om hvilken institusjon som kan være aktuell. Det synes lite hensiktsmessig om påtalemyndigheten skal innhente dette synspunktet fra de sakkyndige.

Den nasjonale koordineringsenheten bør varsle aktuell institusjon om at påtalemyndigheten har tatt ut tiltale.

Med endret formulering er det lite hensiktsmessig fortsatt å ha denne bestemmelsen i kap. 11 i straffeprosessloven. Departementet bør vurdere å flytte bestemmelsen til kap. 5 i psykisk helsevernloven for å samle bestemmelsene om dom på tvungent psykisk helsevern. Samtidig kan det gis en tilsvarende bestemmelse – så langt det passer – i forskrift om tvungen omsorg.

Politijuristene foreslår at gjeldende § 147a i straffeprosessloven oppheves, og at det gis en ny bestemmelse i kap. 5 i psykisk helsevernloven med følgende ordlyd:

I saker der det kan bli lagt ned påstand om dom på overføring til tvungent psykisk helsevern etter straffeloven § 39, skal påtalemyndigheten sende tiltale og rettspsykiatrisk undersøkelse til den nasjonale koordineringsenheten.

Den nasjonale koordineringsenheten kan innbente råd fra de sakkyndige som har utarbeidet den rettspsykiatriske undersøkelsen, om hvilken institusjon tiltalte bør innskrives ved.

Den nasjonale koordineringsenheten orienterer den institusjonen som det er aktuelt å innskrive tiltalte ved, om at det er tatt ut tiltale i saken.

3.2 Spørsmålet om sosialtjenesteloven kapittel 4 A bør gjelde ved gjennomføringen av tvungen omsorg

Politijuristene inngir ikke svar på dette spørsmålet.

4. Utvidelse av virkeområdet for særreaksjoner for utilregnelige

Noen få kriminelle begår utstrakt vinningskriminalitet og slipper unna med det fordi de har en psykoselidelse og det er tvil om tilregneligheten. Politiembetsmennenes blad (tidligere navn på Politijuristenes fagforeningsblad) har ved flere anledninger beskrevet hvordan "John Smith" gang på gang bryter seg inn i en bestemt kontorbygning og tømmer den for pc-er og annet lett omsettelig elektronisk utstyr. John Smith vet hva han gjør, men han kan likevel ikke straffes fordi han er utilregnelig.

Høringsbrevet ber om synspunkter på om gruppen som kan idømmes dom på tvungent psykisk helsevern bør utvides noe.

Politijuristene mener det er helt nødvendig å sette inn tiltak overfor personer som John Smith som aktivt bedriver samfunnsskadelig virksomhet som også gjør andre mennesker svært utrygge. Samtidig vil vi påpeke at hovedgrunnen til at John Smith får operere slik han gjør, er at vår regel om utilregnelighet på grunn av psykose bygger på det medisinske prinsipp. Dette er Norge omtrent alene om i hele verden, og Politijuristene vil tydelig markere at vi ønsker å gå vekk fra dette prinsippet. Det vekker anstøt at personer som ikke bare vet hva de gjør, men som med nitidig planlegging og nøye overveielser gjennomfører straffbare handlinger, skal slippe unna enten uten reaksjon eller med behandling som må vurderes på nytt allerede etter tre år.

Vi mener videre at standardopplegget med ny prøving senest tre år etter dom ikke tar inn over seg at de straffbare handlingene som psykotiske gjerningsperson begår, varierer i alvorlighetsgrad og at risikoen for tilbakefall varierer fra gjerningsperson til gjerningsperson. Prosessen rundt vurdering av forlengelse av reaksjonen er ressurskrevende, og overfor noen gjerningspersoner framstår det som helt meningsløst å måtte vurdere reaksjonen hvert tredje år. Så lenge den dømte selv kan begjære seg utskrevet, mener Politijuristene at vedkommendes rettssikkerhet er tilstrekkelig ivaretatt. I lys av forslaget om å utvide gruppen som kan bli dømt, bør en vurdere å nyansere denne tidsrammen slik at den blir mer fleksibel. Slik vi ser det bør det være opp til domstolen å fastsette en frist for å beslutte opphør eller bringe saken inn for domstolen på ny. Fristen kan variere fra for eksempel ett år til fem år. Det vil være naturlig å sette en frist på ett år for gruppen som John Smith tilhører, mens fristen i de fleste drapssaker bør være fem år.

For øvrig støtter vi departementets forslag til formulering av ny nr. 3 i straffeloven § 39. Vi mener videre at det er behandlingsinstitusjonen ved den faglig ansvarlige som må avgjøre hvilket behandlingsopplegg som er best egnet for den enkelte domfelte. Langt på vei bør denne gruppen følge det vanlige opplegget, men vi antar at de raskere kan overføres til et lavere behandlingsnivå.

Vi er ikke enig i forslaget fra utredningsgruppen der domstolen i større grad skal avgjøre hvilket opplegg den dømte skal følge og der behandlingsinstitusjonen selv kan skrive den dømte ut. Vi har heller ikke tro på at domstolen kan dømme noen til oppfølging i en nettverksgruppe uten at en slik nettverksgruppe er etablert på forhånd. Forslaget fra utvalget antas å bli svært ressurskrevende for påtalemyndigheten å få etablert, og Politijuristene mener påtalemyndigheten ikke skal få en slik oppgave. Hvem som ellers skulle ta ansvar for å etablere et slikt behandlingsopplegg, er vanskelig å se. Denne gruppen er langt på vei allerede oppgitt av psykiatrien på grunn av manglende vilje til å la seg behandle.

Politijuristene mener kriminalomsorgen ikke bør ha en rolle i oppfølgingen av den domfelte. Begrunnelsen vår er prinsipiell så lenge lovgiver har satt et klart skille mellom tilregnelige og utilregnelige lovbrøyttere.

5. Straffrihet på grunn av psykose, høygradig psykisk utviklingshemming og bevisstløshet

Først og fremst viser Politijuristene til det vi har gitt uttrykk for under punkt 4 om behovet for å gå bort fra det medisinske prinsipp.

For øvrig er Politijuristene enig i at det av hensyn til legalitetsprinsippet bør tas inn i straffeloven § 45 og ny straffelov § 20 at psykose som følge av selvforskyldt rus ikke fritar for straff.

6. Utilregnelige i varetekt

Politiet erfarer tidvis at det er vanskelig å få plass til psykisk syke varetektsinnsatte i institusjon. Dette henger sammen med mangel på plasser i sikkerhetspsykiatrien.

Det er som regel helt nødvendig å plassere vedkommende på en lukket sikkerhetsavdeling som vedkommende ikke kan rømme fra. Alternativet er å ha politivakthold, og det er så ressurskrevende at det kun kan opprettholdes i kort tid.

Slik praksis er i dag blir den varetektsinnsatte lagt inn – som regel på tvang etter kap. 3 i psykisk helsevernloven – og varetekten blir forlenget underveis så fremt vilkårene for dette er til stede. Hvis den varetektsinnsatte friskner til etter behandling på institusjon og kan skrives ut, vil vedkommende bli tilbakeført til fengslet.

I forslaget fra departementet til endring av straffeprosessloven § 188 annet ledd er det ikke angitt hva som skal til for at ”siktede må antas å være straffri etter straffeloven § 44 første ledd.” Etter politijuristenes oppfatning kan man først anta dette med tilstrekkelig grad av sikkerhet når den rettspsykiatriske undersøkelsen har konkludert med at siktede var psykotisk på gjerningsoyeblikket. Undersøkelsen vil som regel først være på plass etter noen måneder. Før dette må de alminnelige reglene i psykisk helsevernloven gjelde.

Politijuristene vil bemerke at dersom § 188 endres og derigjennom tas i bruk, vil personer som på varetektstidspunktet ikke fyller kravene til innleggelse etter psykisk helsevernloven, likevel kunne legges inn på institusjon mot sin egen vilje. I et menneskerettsperspektiv kan det være betenkelig. Man vil i så fall foregripe en dom på tvungent psykisk helsevern uten å prøve om vilkårene for en slik særreaksjon er til stede. Det antas at dette også vil være problematisk for psykiatrien, og forholdet mellom bestemmelsene i psykisk helsevernloven og straffeprosessloven § 188 bør utredes nærmere før bestemmelsen blir endret. For eksempel må det avklares om kontrollkommisjonen skal ha noen rolle under den varetektsinnsattes opphold på institusjonen.

Politijuristene er enig i at det regionale helseforetaket og den nasjonale koordineringsenheten bør få anledning til å uttale seg før plassering etter § 188 blir bestemt. Det er uheldig om det er politi og påtalemyndighet som alene blir sittende med ansvaret for å skaffe en institusjonsplass til den siktede.

Politijuristene er for øvrig enig med departementet i at det ikke er nødvendig med lovendring når det gjelder tilregnelige psykisk utviklingshemmede.

Curt A. Lier